

[Lene Christensen.]

bringe mit spørgsmål til socialministeren, om hun vil gøre en indsats for at rette på denne sociale uretfærdighed, hvilket givet kan være med til at bringe antallet af abortansøgere ned.

Ordføreren for forslagsstillerne (Morten Lange): Jeg vil gerne takke ministeren og ordførerne og øvrige medlemmer for den interesse, de har vist det forslag, socialistisk folkeparti nu for tredje gang fremsætter. Jeg er enig med den tone, der er gået igennem hele rækken af indlæg, at dette er et overordentlig væsentligt og vigtigt problem, og jeg skal til forsvar for, at socialistisk folkeparti har genfremsat forslaget, komme med nogle enkelte bemærkninger, som er rettet specielt til justitsministeren.

Et forslag af den art, det drejer sig om, er et forslag om mennesker og om deres forhold, deres rent personlige forhold, og er derfor en sag, som må siges at være hastende. Somme tider har vi jo i dette folketing en frygtelig hast. Det er, når vi skal gennemføre love om forøgelse af beskatning på spiritus el. lign. Da kan vi holde hastemøder og nattemøder og klare en sag på et par dage. Jeg indrømmer, at i sager af denne art vil det nok være gunstigt, om der foreligger sagkyndigt materiale, betænkning el. lign., men nu var vi jo i den situation, at her foreligger en betænkning, så vi havde det sagkyndige materiale foran os, og jeg skulle ikke have været spor bekymret, hvis justitsministeren havde ment, at nu var sagen moden til et hastemøde. Vi har diskuteret den to gange i udvalget; de fleste medlemmer i denne sal har haft rigelig lejlighed til at overveje deres stilling. Der havde været al mulig god grund til et lovforslag, som man havde behandlet hurtigt og præcist.

Jeg mener, at selve den kendsgerning, at der foreligger en betænkning med et lovudkast, gør det nødvendigt at handle hurtigt. Der vil være mange mennesker, for hvem denne sag er et overordentlig personligt og vigtigt anliggende, der vil klø sig lidt i hovedet og sige: undskyld, men der ligger jo et lovudkast, og nu er det altså mig, men det er ikke vedtaget. Jeg mener, at i anliggender af denne art må afstanden imellem, at en kommission har

betænkt sig og folketinget betænker sig, ikke være ret lang.

I øvrigt er ikke den eneste årsag til, at vi har fremsat vort forslag igen, ønsket om at fremme den videre behandling. Det er også, fordi det er mit partis og mit eget indtryk, at kommissionens indstilling — for at sige det lidt ubehageligt — selv om den giver udtryk for en liberalisering, som vi naturligvis bør påskønne, på samme måde og i nøjagtig den samme grad giver udtryk for noget hykleri.

Sagen er ganske enkelt den, at man kan have den opfattelse, at svangerskabsafbrydelse i sig selv er en vederstyggelighed, som ikke bør finde sted. Det kan man have etiske, religiøse og moralske årsager til, og de må anerkendes. Man kan være af den opfattelse, at det må være en fri ret, og dette er og et standpunkt. Men jo mere man ud fra den oprindelige forudsætning om svangerskabsafbrydelsens ulovlighed finder på den ene eller den anden eller den tredje eller den fjerde årsag til at gøre det lovligt, jo mere har man gjort selve lovgivningens grundlag hult og fejlagtigt. Derfor er vi efter min opfattelse så decideret nået til det punkt, hvor vi må vende lovgivningen om og sige: svangerskabsafbrydelse er lovlig, når man påser visse konsekvenser.

Det er den linje, vort forslag har lagt an, og det er den linje, vi selv mener er den rigtige — modsat det kompromis, som kommissionen anbefaler. Jeg anser en indikation for svangerskabsafbrydelse, som består i en dåbsattest, for at være et usædvanlig tvivlsomt dokument. Alderen kan selvfølgelig være et motiv, det kan tages med, men at det skal være et afgørende lovmæssigt moment, det er for mig uetisk og uansvarlig lovgivning. Sagt præcist: vi kommer tilbage til det, men jeg tror, det vil være en af de ting, det vil være sværest at få gjort holdbart, hvis der overhovedet er hold i at beholde restriktioner af nogen art.

Justitsministeren var lidt bekymret over, at jeg ikke havde nævnt, at kommissionen havde frarådet en sagkyndig rådgivning. Jeg må indrømme, at jeg synes stadig væk, en sagkyndig rådgivning er fornuftig. Der er flere, der har været inde på det spørgsmål. Man må forstå mig ret. Den sagkyndige rådgivning skal hjælpe imod en pression